

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.658 van 24 maart 2004
in de zaak A. 116.583/VII-25.692**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. WOLTERS,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 De Burburestraat 6-8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Ecuadoriaanse nationaliteit, op 8 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 113.834 van 18 december 2002 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het verzoek tot voortzetting van de procedure;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERMEIRE, die, loco advocaat A. WOLTERS, verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 17 juli 2000 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 10 augustus 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 januari 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"U verklaart de Ecuadoriaanse nationaliteit te bezitten en zou op 30 september 1967 geboren zijn te Quito waar u ook woonde.

Volgens uw verklaringen was u reeds in uw studententijd politiek actief (in de periode 1988-1993) als lid van de PCMLE (Partido Comunista Marxista Leninista Ecuatoriano). Later zou u lid geworden zijn van de Partido Social Cristiano voor dewelke u propaganda zou hebben gevoerd. In november 1995, zou u een ongeluk gehad hebben met uw wagen nadat volgens u uw remmen gesaboteerd waren door politieke tegenstanders. Vervolgens zou u in februari 1996 lid geworden zijn van de PRE en tenslotte in 1997 van de Democracia Popular. Voor deze laatste partij zou u zich in het bijzonder hebben ingezet voor Roque Sevilla die voor DP zou zijn opgekomen voor de verkiezing van burgemeester van Quito. Op 24 mei 2000 zou uw echtgenote een anonieme dreigtelefoon ontvangen hebben waarin ze u met de dood bedreigden. U zou daarop besloten hebben het land te verlaten. Tot uw vertrek op 8 juli 2000 zou u geen verdere problemen gekend hebben.

U zou vanuit Quito naar Lima gereisd zijn. Van daaruit zou u via Moskou en Parijs naar België gegaan zijn, waar u op 12 juli 2000 zou aangekomen zijn. Op 17 juli 2000 vroeg u asiel aan.

U legde volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en zoon, uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw echtgenote en zoon, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, uw militaire kaart, uw rijbewijs, een kopie van uw aangifte van autodiefstal.

Er dient te worden opgemerkt dat er sterk getwijfeld kan worden aan de oprechtheid en geloofwaardigheid van uw relaas omwille van een aantal tegenstrijdige beweringen.

Zo verklaarde u tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 1994 verantwoordelijke werd van het arbeidssyndicaat FUT (Frente Unitario de Trabajadores) en dat u in die periode dreigtelefoontjes ontving. Op het Commissariaat-Generaal vermeldde u echter niets over uw verantwoordelijke functie bij het FUT en de problemen die u daardoor zou gekend hebben. U verklaarde daarentegen dat u in die periode lid was van de Partido Social Cristiano (verslag CGVS, p.9), wat u overigens tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niet aangehaald heeft.

Uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt voorts dat u meerdere malen telefonisch bedreigd werd. Zo zou u van maart 1995 tot september 1995 dreigtelefoontjes ontvangen hebben. Ook in juli 1999 en in januari 2000 zou u opnieuw dergelijke telefoontjes ontvangen hebben. Op het Commissariaat-Generaal maakte u echter geen melding van deze dreigtelefoontjes. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk geen problemen gekend te hebben (zie verhoorverslag CGVS p. 11 en 12). Bovendien verklaarde u dat het anonieme telefoontje dat uw vrouw ontving in mei 2000 het eerste dreigtelefoontje zou geweest zijn. Verder verklaarde u tijdens het verhoor op de DVZ dat u in februari 1997 lid werd van PRE (zie verhoorverslag DVZ p. 13), terwijl u op het Commissariaat-Generaal verklaarde dat u lid werd van PRE in februari 1996 (zie verhoorverslag CGVS p. 10). Ook uw engagement voor de partij Democracia Popular situeerde u tijdens het verhoor op de DVZ in maart 1998 (zie verhoorverslag DVZ p. 14), terwijl u dat op het Commissariaat-Generaal situeerde in maart 1997.

Ook in de verklaringen van uw echtgenote zijn tegenstrijdigheden op te merken. Zo verklaarde ze op de DVZ dat ze na uw vertrek niet meer bedreigd werd (zie verhoorverslag DVZ p. 12), terwijl ze op het Commissariaat-Generaal verklaarde dat ze na uw vertrek nog 1 of 2 dreigtelefoons zou ontvangen hebben (zie verhoorverslag CGVS p. 9).

Naast die ongerijmdheden komt uw beweerde politieke engagement ook als dusdanig op de helling te staan. Immers u beweerde lid geweest te zijn van verschillende partijen, maar tijdens het verhoor op het Commissariaat-Generaal kon u niet antwoorden op een aantal algemene vragen over desbetreffende partijen. Zo moest u telkenmale het antwoord schuldig blijven toen u gevraagd werd naar de stichtingsdatum van de verschillende partijen waarvan u lid zou geweest zijn (zie verhoorverslag CGVS p. 9, 10, 11). Bovendien kende u noch de naam van de leider van de Partido Social Cristiano (zie verhoorverslag p. 9), noch van de leider van Democracia Popular (zie verhoorverslag p. 11). Verder verklaarde u dat de afkorting PRE staat voor Partido Revolucionario Ecuatoriano, terwijl deze afkorting staat voor Partido Roldosista Ecuatoriano (bron: Home Office, Immigration & Nationality Directorate, Asylum in the UK, Ecuador Assessment, april 2000).

Gezien uw gebrekkige kennis over de politieke partijen waarvan u beweerde lid te zijn, kan ten eerste getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw verklaringen betreffende uw activiteiten en daarmee verbonden problemen.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan aldus geen geloof worden gehecht aan uw gegronde vrees voor vervolging in Colombia.

De door u voorgelegde documenten doen tenslotte geen afbreuk aan deze appreciatie daar ze enkel gegevens in verband met uw identiteit bewijzen en aantonen dat u een klacht heeft neergelegd naar aanleiding van de diefstal van uw auto."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Eerste Middel: Schending van substantiële vormen: de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht, zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is alleszins een substantiële vorm. De materiële motiveringsplicht is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In casu werd de beslissing niet, minstens volstrekt onvoldoende gemotiveerd. De feitelijke en juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, moeten in de beslissing worden vermeld en moeten afdoende zijn.

Doordat, in het bestreden besluit gesteld wordt dat er sterk dient getwijfeld te worden aan de oprechtheid en geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker omwille van een aantal tegenstrijdige beweringen;

Terwijl verzoeker tijdens de zitting van het Commissariaat-Generaal op een correcte, coherente en overtuigende wijze heeft geantwoord op alle vragen die hem werden gesteld, antwoorden die niet tegenstrijdig zijn met wat hetgeen verzoeker vertelde in zijn relaas op de zitting van de Dienst Vreemdelingenzaken;";

Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft om diegene ten aanzien van wie een beslissing genomen wordt, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van deze wet de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat derhalve, indien zoals de verzoekende partij aanvoert, een overweging inderdaad een "voorbeeld van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering" zou zijn, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is; dat gelet op deze principes, aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan, aangezien de bestreden beslissing duidelijk de reden vermeldt waarop zij werd gesteund en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan;

Overwegende dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij, in de bestreden beslissing werden weergegeven; dat deze beslissing naar behoren formeel is gemotiveerd, nu zij de feitelijke en juridische elementen aangeeft waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich te dezen heeft gesteund om de asielaanvraag bedrieglijk te verklaren; dat de verzoekende partij voor het overige niet aantoonde dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn; dat de wijze waarop een verhoor wordt geleid op zich geen verklaring biedt voor de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de verzoekende partij zich bovendien beperkt tot het weerleggen van slechts twee vaststellingen van de

commissaris-generaal zonder in te gaan op de andere vaststellingen; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel in wezen de schending wordt ingeroepen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht; dat de verzoekende partij aanvoert dat de ondervraging op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, zeer specifiek en doelgericht was en dat ze op het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door een tolk, terwijl er op de Dienst Vreemdelingenzaken wel een tolk aanwezig was; dat zij stelt dat er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden, maar enkel van feiten die zij wel heeft aangehaald bij de commissaris-generaal en niet op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat dit te wijten is aan het verschil in ondervraging; dat zij tevens een afwending van macht inroept;

Overwegende dat de verzoekende partij wel machtsafwending inroept, doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsafwending zou zijn gepleegd; dat dit onderdeel niet op ontvankelijke wijze is aangevoerd;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgenomen in haar moedertaal, het Spaans; dat wat betreft de wijze waarop de verhoren werden afgenomen, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat de verzoekende partij ten onrechte de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan zorgvuldigheid verwijt; dat deze de bestreden beslissing pas heeft uitgesproken na te hebben kennis genomen van het relaas van de verzoekende partij en na dit verhaal nauwkeurig te hebben geanalyseerd; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. VERTONGEN.

E. BREWAEYS.